

VALMIERAS ĶĪMIKIS

VALMIERAS STIKLA ŠĶIEDRAS RŪPNICAS IZDEVUMS

Ļēnāk kopš
1979. gada 25. oktobra

CETURTDIEN,
1990. gada 26. jūlija

Nr. 28 (549)
Cena 1 kap.

GADS AIZ GADA

Spraigā ritmā pavadīts vēl viens rūpnīcas darba gads. Neraugoties uz strādājošo skaitliskā sastāva samazināšanos par 165 cilvēkiem, ražotās produkcijas kopapjomu neesam samazinājuši. Esam pratuši nodrošināt 100% piegādes saņem patērētājiem. Uzskaitīti paredzētie fondi sociālajai un ražošanas attīstībai, materiālajai stimulēšanai. Turpināta strādājošo darba un sadzīves apstākļu uzlabošana. Tā, pie rūpnīcas atvērta veikals, autobusu paviljons. Šī gada pirmajā pusgadā sniegti maksas pakalpojumi par 180 tūkst. rbl.

Vairāk kā 40 rūpnīcas darbinieku ģimenes sapēmušas jaunus dzīvokļus. Pārejot uz jauno darba samaksas sistēmu strādājošo alga pieaugusi vidēji par 24 rbl. mēnesi. Paplašināti eksporta sakari un sadarbība ar Republikas uzņēmumiem. Turpinājusies komandu-administratīvās saimnieciskās metodes demontāža. Izlaistas apgrozībā pirmās rūpnīcas akcijas. Veikta depolitizācija ražošanā. Atsevišķi rūpnīcas strādājošie uzskaitīti jaunsaimnieku vai kooperatoru gaitas, tomēr kolektīva lielais vairākums ir palikuši uzticīgi rūpnīcai.

Kā vienmēr jubilejas reizēs skatāmies uz priekšu, uz darāmo. Vispirms mums būs jāapgūst brīva, neatkarīga, ārpusresoru uzņēmuma statuss, kad nepiederēsīm ministrijai, kuras vienkarši nebus un arī republikai nevienms mūs neņems savā aprīpē. Būs svarīgi prast šo brīvību izmantot, lai nebankrotētu.

Komandu ekonomikas vietā sevi piesaka tirgus ekonomika. Peļņas atskaitījumi ministrijai nebūs, toties klāt nāks vietējie nodokļi, maksa par darba resursu lietošanu un kaitīgo vielu izņemšanu dabā. Uzspiests plāns par katru cenu no centra nebūs, valsts pasūtījums samazināts līdz minimumam, tikai līdz 1993. gadam mūsu patērētāji tiesīgi saņemt līdzšinējo produkcijas daudzumu. Mums produkcijas piegādes jāgarantē, toties piegādātāji ar mums patreiz līgumus neslēdz. Cenas produkcijai paredzētas fiksētas, līguma un brīva tirgus. Pēc patreizējā projekta mū-

su produkcijas cenas fiksētas, jāpērk mums pārsvarā par līguma un brīvājam cenām. Jāpriet uz pilnīgu valūtas pašapgādi. Ļoti sašprings solās būt ražošanas enerģētiskais nodrošinājums. Sakarā ar daļēju ražošanas pārprofilēšanu rodas nepieciešamība pārkvalificēt daļu strādājošo.

Kooperatori ar jauno nodokļu likumu nolikti vienos rāmjos ar valsts uzņēmumiem un pastāvēs tik tiešām enerģiskie un saimnieciskie oriģinālu produkciju un augstu kvalitāti nodrošināt spējīgie.

Zemnieku saimniecību tālāko attīstību regulēs parlamentā diskutētais zemes kodekss un arī vieglo ceļu nav. Lielākajai daļai mums, stagnācijas rūsas skarto, patreiz paliek kolektīva darba ceļš.

Rūpnīcas nākotni nosaka tas, ka stikla šķiedras trūkums gan austrumos gan rietumos ir bremzējošs faktors tehnikas, tehnoloģijas attīstībai citās ražošanas nozarēs, modernu preču nodrošināšana iedzīvotājiem. Ja vien atļautu pārējie faktori, mēs varētu strādāt ne vien patreizējā līmenī, bet ievērojami paplašināt ražošanu. Tam pretī tātad ir ekoloģija, enerģētika, dar-

ba spēka nepietiekamība. Rūpnīca patreiz pārdzīvo paaužu maiņas periodu, tāpēc viens no svarīgākajiem darba iecirkņiem ir kadru papildināšana, apmācīšana. Domājot par tehnoloģiskajiem jautājumiem — šo darbu daudz kur esam atstājuši pašplūsmā un stāvoklis jālabo. Vispirms jāatzīst, ka rūpnīcas, kas stikla šķiedras ražotājas pamats ir elektrokrāsu operatoru darbs un operatoru mums trūkst visvairāk. Tāpēc vērtīgs ir katrs ierosinājums, un darbs, kas vērstis šo kadru nostiprināšanai.

Uzdevumi kolektīvam turpmākajam darba gadam nav mazi, toties darbs jauns, radošs kolektīva labklājībai un republikas neatkarības stiprināšanai.

Novēlu rūpnīcas veterāniem, pārējiem strādājošiem labu veselību, enerģiju kopejo ieceru īstenošanā.

INĀRS POĻAKS
rūpnīcas direktors

Cik jauni mēs bijām... Sešdesmito gadu pirmajā pusē rūpnīcas tagadējais direktors, toreiz jaunais inženieris Inārs Poļaks (attēlā no kreisās) strādāja par stikla lodīšu ceha priekšnieku.

Arhīva foto

25-gadnieku godināšana

Par 25 gadu nevainojamu darbu rūpnīcā un piedalīšanos sabiedriskajā dzīvē, apbalvot ar piemiņas balvām katru no sekojošiem rūpnīcas darbiniekiem:

01. CEHA

Lidiju Bisnīci
Jāni Baltiņu

02. CEHA

Uldi Mercī
Ansi Krūmiņu
Uldi Bērziņu
Jonasu Marcinkēviču
Eduardu Geselīņu
Ausmu Dūdiņu
Dzidru Andersoni
Grigoriju Kondžorjanu
Alvi Tilleru
Sofiju Aleksandrovu
Antonīnu Laksu
Annu Laicāni
Uljanu Metus
Dmitriju Solovjovu
Ilzi Ziemani
Alīnu Lebedevu
Jāni Roki
Aleksandru Svetlovu
Veru Asajeviču

04. CEHA

Rutu Zeiboti
Vasiliju Kotovu
Andreju Lotapuku
Jāni Vitolu
Zoiju Graviņu
Veltu Zimzu
Borisu Dubkovski
Ritu Bērziņu
Anastasiju Jakuševu
Intu Rudīņu
Nīnu Zanti
Annu Smirnovu
Silviņu Apsti
Līzi Kārklīņu
Astru Kārklīņu
Jekaterīnu Prokofjevu
Valentīnu Greku
Iraīdu Baldīņu
Ainu Vecspriģi
Dzintīru Senkāni
Daci Kārgupi
Elītu Odri
Ludmilu Maslovu
Ausmu Mucenīci
Zigrīdu Puriņu
Rutu Lezdiņu
Valiju Čerņavsku
Mariju Petrovu
Astru Belkēviču
Maiju Poli
Silviņu Sakni
Annu Dmitrovu
Ausmu Smuksti
Antru Tihonovu
Zaigu Samcovu
Mariju Tabunkīnu
Rutu Pētersoni
Janīnu Pastari
Modru Klagišu
Nīnu Astašenkovu
Irēnu Blaumani
Dzintīru Seglenīci
Intu Putnu
Artu Spruli
Ritu Kovaļkovu
Antonīnu Seleku
Ilzi Zvirbuli
Rutu Bičāli
Zinaīdu Lavrentjevu
Nadeždu Vasiļjevu
Aldu Miezīti
Alevtīnu Ivanovu
Valentīnu Mališevu
Martu Smilgu
Aiju Irmeju
Nikolaju Susčenko
Aleksandru Mihailovu
Ariju Volkovu
Vladimīru Gusakovu
Lidiju Zilīnski
Jekaterīnu Davidovu
Ļubovu Samburovu

Alīdu Ugarovu
Annu Mazuri
Valēriju Kračkovski
Izoldi Vesi
Agītu Kronbergu
Vladimīru Samburovu
Jāni Adamsonu

05. CEHA

Ingrīdu Vitolu
Aleksēju Kozīņevu
Raisu Smirnovu
Veltu Makarenko
Raisu Pavlovu
Dainu Stepānovu
Ilgu Krūmiņu
Andri Kalniņu
Leontīnu Rodčenko
Pauli Skrastīņu

06. CEHA

Inu Deinoldi
Valdi Vaļģi
Tamāru Sitņikovu
Tatjanu Malīniču

07. CEHA

Gaidu Vējiņu
Tatjanu Karro
Jāni Kalniņu
Heļēnu Bērzkalni

12. CEHA

Kazimīru Laurīnenas
Aivaru Melbergu
Jāni Ruku

13. CEHA

Edvinu Andersonu
Imantu Veldeņu
Mihailu Zīdeņu
Gaidi Kalnkamberi
Ivaru Leimani

16. CEHA

Kārlī Pinni

17. CEHA

Genādiju Krajevu
Juri Kājiņu
Vladimīru Petrovu
Jāni Holmu
Ivaru Reņģi

18. CEHA

Iradionu Davidovu
Tadeušu Medni
Aleksēju Jarcevu
Danielu Cirčeni

19. CEHA

Malvīni Mičuli

TKD

Eriku Kaužēnu
Ināru Jirģensoni
Baibu Bērģiņu
Vīncu Rimanovski
Nīnu Semjonovu

ADMINISTRĀCIJA

Maiju Vilku
Adolfu Eglīti
Stasi Ogsti
Ritu Kantānu
Igoru Lašovski
Maiju Kalniņu
Dzintāru Liepiņu
Vīncu Ukašu
Nīnu Jarcevu
Gītu Gateri
Intu Jansonu
Jāni Pūķīti
Ludmilu Potāpovu
Līviju Adleri

NOLIKTAVAS SAIMNIECĪBĀ

Jāni Gobīņu
DZIVOKĻU
EKSPLUATĀCIJAS
IECIRKŅI

Nadeždu Ivanovu

BERNUDARŽĀ

Mariju Vinokurovu
Innu Garjāčevu

JAUŅĀKAIS

APKALPOJOSAIS PERSONĀLS

Tamāru Kotovu

Caur saknēm uz augšu

Caur saknēm, caur to stiebrojumu augšs saņem savu dzīvības veldzi. Caur saknēm izveidojas viss brīnīšķais. Tāpat caur melno darbu, caur tā rūgtumu tiek pie kā skaista, izveidojas vērtīgais un labais. Pats melnais darbs, sagatavošanās tam nepatīk daudzēm, vieglāk ir saņemt visu gatavu. Bet Janīna Pastare (attēlā) saka tā: «Man tieši patīk gatavošanās kādam pasākumam, izziņas process, piņķerīgais pamatdarbs. Ķīmerēšanās, kamer vīss ir gatavs. Gala rezultāts, svētki pašī mani tā vairs neaizrauj».

To, ka Janīna ir darbošanās velniņš un idejas galvā rodas aši, ziņa viņas darbābiedrī — šķeterēšanas nodaļas 2. maiņas kolektīvā. Kopā ir būts gan ceha sporta svētkos Jumarā, gan pasākumos, «Ko tu proti?» un citos.

Un tajā mirklī, kad viesojos, viņa bija ceha jūtīs un domāja, kā būs parocīgāk aizvest lielo ziedu pušķi uz dzimto Preiļu rajonu, kur kāda ciematīnā teju teju būs kapu svētki un dus viņas māmuļa.

Janīna ir īsts darbarūķis. Rūpnīcā nostrādātais gados darbs šķeterētāvā zināms līdz pēdējām

sikumam. Tādēj maiņas laiks saplānots uz minūti, lai nerastos lieka dikstāve. Ir bijusi darbaudzinātāja daudzām jaunajām šķeterētājām.

Viņa ir izteikts garastāvokļa cilvēks. Tas izsaka daudz. Pretī smalkajai dvēseles stīgai un labestīgumam — skarbums, noteiktība un tiešums. Strīdēties pretī, pierādīt savu taisnību, saskatīt ikgadējās un ilgstošās nebūšanas cehā Janīnai nekad nav pietrūcis drosmes. To ir pierādījusas dažādas, nogurdinošas sapulces.

Cilvēks, kurš draugos ar sportu, kuru interese viss, kas rūdījumu un sīkstumu ir guvis no sūras bērnības, kad bija jāpalīdz izaudzināt un izskolot mazākos brājus un māsas, kurai vienīgā un lielā darba vieta — rūpnīca, ir Janīna Pastare. Viņai rūpnīcas dzīve nav vienaldzīga. Tāpat kā Ninai Zaltei, Zaigai Samcovai, Anastijai Jakuševai, ar kurām kopā šķeterētavas otrajā maiņā divdesmit piecos gados ir piedzīvots ne mazums kas.

ILGA PAZARE

DIMA — TAS IR SAVĒJAIS

Tā par šo klušo, labestīgo un plegcio viru labākajos gados nodomā tie, ar kuriem viņam ir bijušas ilgākas darīšanas. Rūpnīca aizritējis jau ceturtdaļgadsimts! Toreiz uz Valmieru par operatoru elektrokrāšņu ceļa atnāca strādāt pēc Madonas vidusskolas beigšanas jauns puisis. Neklātēne pabeigta Rīgas Tehniskā universitāte (toreizēja Politehniskā institūta Vispārīgā fakultāte ķīmijas nodaļā), specialitāte — laku krāsu pārstrādes tehnoloģija. Inženieris — ķīmijas tehnoloģis, strādā gluži citu darbu. Strādā pie elektrokrāšņu darbības normalizēšanas, sīki parzināta tehnoloģija.

— Kas rūpnīcā uzkrītoši atšķiras toreiz un tagad?

— Cilvēki agrāk bija daudz lab-

sirdīgāki, izpalīdzīgāki. Tagad kļuvis tādi jauni un naidīgi.

— Tev patīk savs darbs?

— Darbs, ko daru pats, jā. Man nepatīk uzspiestais darbs, piemēram, pašreiz maiņas priekšnieka aizvietošana.

— Klausies, kas Tev palīdzēja tik ilgi rūpnīcā nostrādāt?

— Es arī reizēm par to tiku domājis. Nevaru pats lāgā saprast. Eju mātes pēdās. Būs iedzimis: strādāt vienā darba vietā un neblandīties apkārī. Viņa arī, kā pēc kara sāka vienā vietā strādāt, tā turpina vēl šobaldien.

— Cik zinu, Tava dzīvesbiedre arī strādā rūpnīcā.

— Jā, Līdija ir inženieris-tehnoloģis spoļētava. Vecākais dēls Ilja studē RTU automātiku, jaunākais

— Aleksejs absolvēs nākošpavasari vidusskolā.

— Viens Tavs vaļasprieks ir kalnu tūrisms. Tev ir 5. kategorija kalnu grūtību pārvarēšanā. Varbūt mazliet par to.

— Tā ir mana aizraušanās no 1968. gada. Sēlāsijamies tāds bariņš, tagad jau «vecmeistarī» visi, un devāmies uz Krimu. Pabijām Sakerdagā. Vislabāk man ir patīcis Pamīra un Altaja. Altaja Beluha virsotne, augstums vairāk kā 4,5 kilometri. Vāretu minēt pāris tādus interesantākus momentus. 1970. gada Altaja pusī dienas karājāms uz ledus sienas, kāpiot leja. Inventārs bija parastie zābaki, āķis un virve. Tas bija man istās «sūnguns-krīstības». Un, vai atceries 1985. gada Sajānos, kad uzskrejām vir-

sū lāceni ar lācēniem! Apbūsēja nobīšanās. Mes ar likumu aizgājām projām.

— Labākos draugus iegūstot kalnos. Vai taisnība?

— Taisnība gan. Delī arī vēlētos tā paceļot, trūkst līdzekļu. Sieva gan nevēlas.

— Vai vēl kāda aizraušanās?

— Grāmatas un vēlreiz grāmatas! Lasu par tūrismu, ceļojumu aprakstus un par piedzīvojumiem.

— Tu nostrādātu otrus 25 rūpnīcā?

— Vāretu pamēģināt.

— Kur vēl vēlies pabūt?

— Otrreiz tukšnesi un Kamčatkā.

Mūsu vēlēšanas sakrīt. Atliek cerēt, ka atkal tiksimies uz kādas vietas kalnu takas! Bet ceļš uz Kamčatku Dimu vēlas tūlīt pat augstā, tuvāk pie Klusā okeāna, lācēni un vulkāniem.

PĀRSĻA BEBRE

Noturība

Savas elektriķa gaitas Vinca Romanovskis (attēlā) uzsāka 1947. gadā pēc viengadīgo kursu pabeigšanas Raiskumā. Uzsāka meža, pie pārvietojamās elektrostaicijas.

— Nebija jau slikti, visu dienu svaigā gaisā, — atceras viņš.

1965. gada jūnijā beigās viņš pārnāca uz mūsu rūpnīcu un tā šodien ir jubilārs: — divdesmitpiecgadnieku skaits. Vispirms strādāja remontu un celtniecības iecirknī par elektromontieri, bet kopš 1984. gada ir tehniskās kontroles daļas elektriķis. Viņa apūpe ir visa TKD elektroiekārta, laboratoriju aparātūra, kā arī ventilācijas sistēma, kas atrodas sestajā stāvā.

— Vinca Romanovskis ir mūsu labais gariņš, — stāsta TKD priekšnieka vietniece Sarma Ukasa. — Rūpejas ne tikai par elektroiekārtām, bet prot arī citus darbus. Viņš taču ir vienīgais virietis mūsu daļas kolektīvā, un tāpēc reizēm veic arī atslēdznieka, galdnieka pienākumus, ja rodas tāda nepieciešamība.

— Faktiski esmu divu kungu kalps, — joko veterāns. — No vienas puses skaitos tehniskās kontroles

daļa, bet no otras puses esmu pakļauts arī enerģētikiem. Jāteic, ka pamatā visus darbus izpildu pats, vienīgi nepieciešamo materiālu sagādē enerģētiki, tāpat reizēm apmaiņamies domām ar Jāni Česnieku. Uzskatu, ka ļoti svarīgi ir

veikt profilaktiskos pasākumus, tad arī mazāk būs jāremontē, paaugstinās elektroiekārtas drošums.

Par sevi stāstīl Vinca Romanovskis nemil. Aiz muguras ir bagāta darba dzīve. Izauguši divi bērni, viens no tiem — Pēteris ir Valmieras pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks, bet meita dzīvo Rīgā. Dzīvesbiedre Sofija arī ir strādājusi rūpnīcā, austuvē, kā arī gaļas kombinātā. Tagad ir pensionārs, bet strādā tepat rūpnīcā mantu glabātuve caurlaides telpās. Vispriecīgākie brīži ir tad, kad ciemos nāk mazbērni, kad kopā pulcējas visa ģimene.

— Uzskatu, ka jauniem jāpaliek savā zemē, jāpiederot pie darba, tas jāiemil, — uzsvēr veterāns. — Neciešu tos, kas klejo pa pasauli, meklē laimi citur, nekur ilgi neturas, daudz runā un maz dara. Latvijā jādzimst darba tikumam, tad varēs vieglāk īstenot arī politiskos centienus.

Veterānam ir pamats un pilnas tiesības tā runāt. Vairāk nekā četrdesmit gadi nostrādāti vienā specialitātē, no tiem divdesmit pieci vienā uzņēmumā. Labs paraugs jaunajiem!

HERMANIS HERCBERGS
ANITAS MARTINSONES foto

LAI SAULE ILGI STARO

Anna Laicāne ir operatore visus 25 gadus. Mums maiņa viņa ir vienkarši Anna. Tā skan mīļāk. Anna zied kā ābele — klusi, pārliecinoši, nevienam sevi neuzspiežot, auglus — labestīgumu dāvājot līdzilvēkiem.

Annaņas bērniņas zeme ir Rencēnu pagastā. Ģimēnē no pašas mazotnes māte un tēvs ieaudzina savos bērnos darba tikumu — darāmo darīt un padarīt. Kopā ar tēvu Anna inirst grāmatu dzīlēs. Dzīves taka aizved Anniņu uz Zilākalna ciematu. Ilgus gadus Laicēnu ģimene mājā patālu no ciemata — māja meža vidū. Saksarsmē ar dabu un meža iemītniekiem aug meita Sarma un dēls Dainis. Te arī iepazīta katra zāliete, katra smilga, kas noder tai vai citai kaitei.

Vēl tagad darbābiedri atceras kā Anna ar kājam sniegpūtni veikus ceļu no Zilākalna uz rūpnīcu. Nedrīkstēja neatnākt. Gaidīja veicamais darbs, bet autobuss nekurēja. Citādi mūsu Anna nemaz nevarēja.

Kopā ar darbābiedri Veru Anniņu pirmās sāka apkalpot devīnkrašņu zonu vecajā ceļā. Tas ir sarezģīti.

Liktendzirnas nebūt nesaudzē Anniņu. Daudz spēka tie atdots, audzinot bērnus (tagad mazbērņus), kaut gan mājas soli cenšas atvieglot sirmā Annaņas māmūfite. Cemojos pie Annaņas vecajā meža mājā. Virtuvē nebija vajadzība pat raudzīties logā — pa balķu spraugu redzēju mežu. Bet ka ir ziema,

kad arā dejo putenis, rudeni liec?

Annaņai piešķir dzīvokli devīnstāvu mājā pie Gaujas. Ar smeldzi krūtīs viņa šķiras no pašas destīnīte, koptiem kokiem, krūmiem un puķēm.

Pensija ir sen nopelnīta. Paaugušies mazbērni Saša un Inesīte. Pastarītis Juris gan vēl nav iekāpis pirmajā gadiņā. Annaņai joprojām ir uzticīga savai 5. maiņai, savam darbam.

Ieraugot Anniņu kopā ar mazbērniem līdzjutēju rindās gan sporta zālē, gan stadionā, aiz priekā palecos. Varenī, Anniņ!

Paveicies ir Annaņas darza kaimiņiem. Nekad viņa nav īpaši jālūd palīgā kaimiņiem izveidot pareizu zaru vainagu kociņiem, padalīties ar neredzētu puku dēstu. Nelūgta, bet, labi zināmda kaimiņienes vēlni, Annaņa iedēsta puku dobē kaimiņienes sen ilgotas puķes stādu, blakus iesprauz skaistu putna nozāudētu spalvu. Abus aplaista — lai aug, lerodas darza saimniece un brīnās. Annaņa pati pieteicas palīgos klat svētku galdū kādam labam cilvēkam. Paldies Jūnst! Par maz teikts. Saule pakāpās arvien zemāk pa laika kāpām. Vakarāja. Malķoju karstu kafiju, klausījos kā čalo mazais Jurītis un sildījos Annaņas izstarotā sudraba gaismā. Man bija labi. Annaņa, lai saule Jūms vēl ilgi, ilgi staro, lai negurst Jūsu rokās garbus darot.

ANITA MARTINSONE
Fotoģrāfija Anna Laicāne ar mazmeitu Inesīti.

Vēl viens jubilārs

Sogad aprit divdesmit pieci gadi, kopš sācis darboties rūpnīcas arhīvs. No sākuma tā bija patstāvīga struktūrvienība, bet pēc tam to iekļāva administratīvi saimnieciskās daļas sastāvā.

Patlaban arhīvā glabājas 6590 pastāvīgi glabājamās un personālfaitas. Pārējie dokumenti ik gadus tiek nodoti makulatūrā — tas nozīmē, ka tiem nav nekādas paliekošas vērtības.

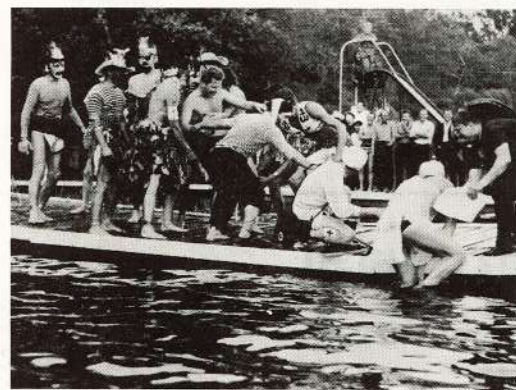
No arhīva materiāliem var uzzināt daudz interesantu faktu par rūpnīcas tapšanu un attīstību. Pirmais dokuments datēts ar 1959. gada 4. septembri, kad darba iika pieņemti pirmie speciālisti. Vienos vākos glabājas vēsturiskās uzziņas, kas vēsta par uzņēmuma nodibināšanu, pakļautību, par jaunu ceļu un deļu izveidošanu produkcijas veidmū utt. Piemēram te var uzzināt, ka šī gada decembrī aprī-

tēs divdesmit pieci gadi kopš pabeigta rūpnīcas pirmās kārtas celtniecība.

Ļoti plaša ir personālietu glabātuve. Te ir ziņas par visiem bijušajiem rūpnīcas strādniekiem, kalpotājiem un inženiertehniskajiem darbiniekiem. Tiklīdz cilvēks aiziet no rūpnīcas aizeit, kadru daļā nodod arhīvam viņa lietu un algu kartīti. Šie dokumenti arhīvā jāglabā 75 gadi. Visvairāk šos dokumentus izmanto, kad jānoskaidro attiecīgā cilvēka darba stažs, izpelņa un citi dati, kas nepieciešami pensijas piešķiršanai un dažos citos gadījumos.

Arhīva vadītāja Anita Devite te strādā ceturto gadu, taču pieredze šajā jomā viņai ir krietni lielāka, jo, vēl pavisam jauniņa būdama, sākusī strādāt rajona arhīvā. Darba ir daudz — visi dokumenti jāsašķīro, jānumurē, jāreģistrē, jāiešūj attiecīgās lietās, ik gada beigās un nākamā gada sākumā jāsaņem no daļām jauni dokumenti, novecojušies, kas jāglabā tikai 3—5 gadus, jāgatavo nodošanai makulatūrā. Tas viss jāpaveic vienai (kādreiz gan esot arhīvā strādājuši divi cilvēki). Darbs prasa lielu rūpību un uzmanību, citādi var iznākt liela meklēšana, ja kāds dokuments noklīst nepareizā lietā vai plauktā.

Arhīva darbu, dokumentu pareizo noformēšanu, glabāšanu sistematiski pārbauda speciālisti no rajona arhīva un Rīgas. Līdz šim nopietnas pretenzijas nav bijušas. Tātad darbs ir pareizā virzienā. Novēlēm arhīva vadītājai sekmes arī turpmāk!

• Kadreiz ta atpūtas Augstroze...

Foto no arhīva

HRONIKA

Rūpnīcas autoparks papildinājis ar jaunu Čehoslovākijā ražoto au-

tofurgonu AVIA. Tas nodots 12. ceļa rīcībā.

Tādu pašu automašīnu saņemsim arī 36. arrodvidusskola.

Mūsu rūpnīcu apmeklēja orientēšanās sportistu grupa no Zviedrijas. Viņi iepazīnās ar uzņēmumu, apmeklēja arī sporta bāzi Baijos.

Līdzjutības

Dziljājas bēdas esam kopā ar Sandru, māmiņu zaudējot. Saimecības daļas kolektīvs

Dziljājas bēdas esam kopā ar Veru Leonovu, māti zaudējot. Aušanas ceļa brāķēšanas nodalās 2. brigādē

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Svetlanai Stoļerovai, māti zaudējot.

Aušanas ceļa brāķēšanas nodalās 2. brigādē

Izsakām dziļu līdzjūtību Sandrai Rozenbergai sakarā ar mātes nāvi. Administrācijas arrodorganizācija

PAZIŅOJUMS

Maina trīsistabu dzīvokli (istabas izolētas) ar visām ērtībām pret vienistabas un divistabu dzīvokļiem. Zvanīt pa tel. 21710.

Par izdevumu atbild
L. DREIMANE

Lai krakots iznāk reiz nedēļā — ceturtdienās, latviski un krievu valodā. Redakcijas adrese: pasta indekss 228600, Valmierā, J. Gaģarīna ielā 7. O,5 usk. Iespiedukste, oļseta tehnika. Tirāža 800 eks. Газета «Валмиерас кижики» («Валмиерский химик») выходит один раз в неделю по четвергам, на русском и латышском языках. Адрес редакции: 228600, г. Валмиера, ул. Гагарина, 1. Телефон 21472 и 339. Отпечатано в Валмиерской типографии «Лиезма», 228600, г. Валмиера, ул. А. Улмана, 7. Офсетная печать. 0,5 усл. п. л. Тираж 800 экз. На латышском языке.